

Проповед 228

Вярата - ключ към победата

Прочит: 1. Йоаново 5, 1 - 5

Скъпи братя и сестри,

Днес ще говорим за вярата. Вярата е нещо много съществено за нас, християните. Тя е съществена и за всички хора от този свят. Без вяра не може да се постигне каквото и да било. Ако човек не вярва в нещо, то той е обречен. Големият руски писател Достоевски в романа си "Юноша" казва: "Невъзможно е човек да не се преклони; такъв човек себе си не може да понесе, че и никакъв човек. И да отхвърли Бога, на идол ще се поклони - дървен било, златен или мислен. Идолопоклонници са те всички, а не безбожници, ето какви трябва да се назоват." Всеки вярва в нещо и макар и да не съзнава, се доверява на това, в което вярва. На друго място в същия роман Достоевски твърди: "Колцина са тия, дето ще устоят и няма да се отклонят? Парите макар и да не са бог, все пак наполовина са бог - огромно изкушение; па още и жената, па още и самомнението, завистта. Па, току виж забравили голямото и се захванали с малкото." Ние всички вярваме в нещо и се изкушаваме. От това в какво вярваме и на каква основа сме стъпили зависи в каква посока ще тръгне животът ни. Интересно е да се отбележи, че днешният празник, празникът на българската писменост, е до голяма степен свързан с вярата. От една страна, нашата азбука е създадена с вярата, че ще просъществува, за да даде писменост на всички славяни, а от друга страна, за да могат богослужебните книги и най-вече Евангелието да достигнат до хората от нашия народ. Каква е вашата вяра? На какво сте заложили вие? Какви са ценностите, които движат живота ви? Ето едно кратко размишление върху един живот, което показва значението на приоритетите: "Той беше разумен човек. Спортуваше редовно, спеше на отворен прозорец, поне осем часа. Не пушеше, не се докосваше до наркотици, внимаваше с връзките си с момичета и никога не рискуваше. Ходеше на лекар редовно за профилактични прегледи, посещаваше фитнес зала. Имаше планирани периоди на гладуване през годината за прочистване на организма. Беше вегетарианец, хранеше се само с екологично чисти храни. Медитирането и упражненията по йога му помагаша да хармонизира тялото и душата си. Имаше намерение да живее дълго. Погребението ще се състои в събота. Всъщност той имаше само един пропуск: Не помисли за вечността. Забрави, че му предстои среща с Бога. Проигра всички възможности да се покае за греховете си и да приеме единствения Спасител на човечеството - Господ Исус Христос". Може да ви звучи необичайно, но така протича животът на много от хората в този свят, дори на много от християните. Ние се занимаваме с толкова много неща, че не ни остава време за истински съществените и важни неща в този живот. Ние пилеем дните и времето си за несъществени неща. Време е да се концентрираме върху важните неща и да гледаме на живота си единствено през призмата на вярата ни в Исус Христос, нашия Господ и Спасител. В пасажа от посланието на апостол Йоан се говори именно за вярата, за вярата, която има като следствие живот на вяра. Не просто за вярата по принцип, а вярата, следвана от живот със и за Бога. Ние ще се опитаме да разгледаме тази вяра и така да се насърчим, че да се насочим към истински съществените неща във вярата. Ще оставим апостол Йоан да ни води по пътя на приближаването ни към истински същностните неща - по пътя към Бога.

1. Същността на вярата. Първото условие, за да влезе човек в някакви взаимоотношения с Бога е: **"всеки, който вярва, че Исус е Христос"**. Това, което Йан ще пише оттук нататък, се отнася за онези, които вярват в Исус Христос. Този израз включва всички, които вярват в Исус и изключва всеки един човек, който не вярва. По този начин апостолът иска да подчертае, че има само един път до Бога и Спасението и той е чрез Исус Христос. В Евангелието на Йоан, Исус казва на учениците си (Йоан 10, 1 - 9): **"Аз съм вратата; ако някой влезе през Мене, ще бъде спасен и ще влиза, и ще излиза, и паша ще намира."** Има само един път до Бога и този път се нарича Исус Христос. Ако искате да стигнете до Бога, можете да го направите, но само чрез Исус Христос. Тук се разкрива и още нещо, което е важно и не бива да го пропускаме. Ударението в Библията пада върху обекта на вярата, а не върху субективните преживявания на вярващия. Луис Стивънсън разкрива една нагласа на нашето време, като казва: По-добре е да пътуваш, изпълнен с надежда, отколкото да пристигнеш. Днес се шири недоверие към всичко и към всички. Това е духът на нашето време и затова в наше време е лесно хората да бъдат лъгани или манипулирани. Хората вярват, че не съществува нито добро нито лошо, въпросът е как възприемаме нещата. Във времето, в което живеем, трябва отново и отново да повтаряме думите на Йоан: **"Всеки, който вярва, че Исус е Христос, е роден от Бога"**. Всеки, който вярва, се казва тук. Писателите на Библията не се интересуват от отвлеченото философско понятие "вяра". Вярата в Библията има конкретно измерение и това конкретно измерение се нарича Исус Христос. Вярата, или по точно християнската вяра, има смисъл само когато имаме обект на вярата. Това означава, че нашата вяра винаги има конкретна посока. Ние не вярваме по принцип в нещо си. Много хора казват днес: "Бих искал да вярвам в нещо!" Ние не вярваме в нещо. Ние вярваме конкретно в това, че Исус Христос е Спасител на света. Това е коренът на нашата вяра. Без този корен вярата не е истинска. Християнството, както между впрочем личи и от името му, няма никакъв смисъл без Исус Христос, без спасителната Му жертва, без Възкресението. Затова, ако наистина смятате, че сте християни, не вярвайте в нещо си, в някоя сила или в някой Бог, вярвайте конкретно във факта, че Исус Христос, Праведният, е умрял за вашите грехове и ви е дал вечен живот. Един богослов дава следното определение на християнската вяра: Да вярваш, че Исус е Христос, значи да вярваш, че Онзи, Който е бил познат като човек, е изпълнил определена Божествена мисия, че Този, Който се е родил и е бил разпънат, е Помазаникът, Израелевият Месия, Спасителят на света. Да вярваш в това означава да приемаш и Стария и Новия Завет, да си убеден, че Исус е Онзи, Който сам твърди, че е едно с Отца. Тъкмо затова Той изисква от всеки вярващ да Му се отдаде напълно." Трудно може да се добави нещо към тази истина. Едва ли ще можем да запомним това богословско твърдение, но е важно да запомним това, което казахме в началото: Християнската вяра се нуждае от обект, от конкретно измерение, и този обект и конкретно измерение е Исус Христос. Без Исус Христос вярата няма смисъл. Християнската вяра е конкретна. Апостол Павел казва (1. Кор. 15, 14): **"и ако Христос не е бил възкресен, то празна е нашата проповед, празна е и вашата вяра."** Без Исус Христос и вярата ни в Спасителното Му дело, нашата вяра няма смисъл, няма основа, няма съдържание. И това е нещо, което Йоан се опитва да ни каже в цялото си първо послание. Да вярваш в Исус Христос, означава да вярваш в Божествената Му природа (1, 1-3), в силата на смъртта Му да очисти всеки грях (1, 7), означава да вярваме, че Божията любов намира своето откровение и пълен израз чрез делото на Исус на кръста на Голгота (4, 9-10) и че вечен живот получава само онзи, който чрез вяра се слее с Исус Христос - плодът на Неговата благодат се получава само чрез вяра (5, 11-12).

Единственият път на вярата е през Исус Христос. Всичко останало е самоизмама. Ние не вярваме в нещо, ние вярваме конкретно в Спасението чрез Исус Христос на кръста.

2. Плод на вярата. Говорейки за вярата е важно да се вгледаме внимателно в първия стих на пасажа, за да видим какъв е плодът на вярата. Важно е да се вгледаме и в смисъла на глаголните времена. Тогава можем лесно да установим: апостол Йоан ни насърчава да вярваме така, че да знаем без колебание - имаме вечен живот. В началото си първи стих гласи: **"Всеки, който вярва, че Исус е Христос, е роден от Бога"**. Ясно личи посланието на този стих. Всеки който вярва (в сегашно време), е роден от Бога (в неопределено минало време). Йоан иска да ни убеди, че този, който вярва днес, вече е получил променения живот и новородението. С други думи, Бог е една стъпка пред нас. Той вече е подготвил почвата за нашата вяра. Делото на Спасението е Негов дар, и Бог ни го дава преди ние да сме пристъпили напред. Дарът на вярата е спасението, Бог го е подготвил за нас. Това е нещо, което и апостол Павел твърди (Ефесяни 2, 1-10): **"И съживи вас, когато бяхте мъртви чрез вашите престъпления и грехове.... Бог обаче, Който е богат с милост, поради голямата любов, с която ни възлюби, даже когато бяхме мъртви чрез престъпленията си, ни съживи заедно с Христос (по благодат сте спасени) и като ни възкреси заедно с Него, ни сложи да седим с Него в небесни места, в Христос Исус;"** Тук виждаме пак същото: Бог ни е възлюбил и ни спасява. Бог ни е възлюбил още преди ние да знаем, че имаме нужда от Него, и ни дава спасението като плод на нашата вяра. Това се нарича благодат: **"Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от самите вас; това е дар от Бога;"** Нека да запомним: плодът на вярата е Спасението. То е дар от Бога и идва благодарение на Неговата голяма милост, наречена благодат. Божията любов, милост и инициатива предхождат нашата вяра.

3. Проявления на вярата. Вярата ни не може да остане скрита, тя трябва да има конкретни проявления. За да проверим доколко нашата вяра е истинска, апостолът ни показва три белега, които трябва да присъстват в нашия живот на вярващи хора: *любов, подчинение и победа*. Ще се спрем на всеки един от тях.

3.1. Любов. Веднага щом осмислим какво се е случило чрез новородението, когато осъзнаем какво Бог е направил за нас в голямата си любов, ние отвърщаме с признателност и любов към Бога и към Неговите деца: **"и всеки, който обича Родителя, обича и Родения от Него. По това познаваме, че обичаме Божиите чедра, когато обичаме Бога и изпълняваме Неговите заповеди"**. Осъзнаем ли какво Бог е направил за нас, не можем да останем същите. Голямата и силна Божия любов не може да не ни промени. Който осъзнае Божията милост и любов, не може да не обича Бога и хората около себе си. Любовта на Бога към нас запалва в нашите сърца любов към Бога и към Неговите деца. Важно е обаче да запомним, че това, което е написано тук, не е свързано с налагане на християнски задължения като следствие от вярата. Напротив, апостол Йоан се опитва да ни покаже какви са логичните следствия от вярата ни. Появата на Божията любов в живота ни е нещо съвсем естествено. Ние не можем да си наложим да обичаме Бога и хората около нас. По-скоро появата на тази любов е белег на истинската вяра, проява на истинското християнство. Това е важен белег, че човек е новороден. Ако нямаш любов в живота си - любов към Бога и към другите християни, нещо не е наред с основата на твоята вяра. Не може да има християнство, лишено от любов към Бога, или лишено от любов към ближния. Белег на вярата е любовта. Проверете качеството и устойчивостта на вашата любов и ако не отговаря на това, което предписва Библията, се постарайте да достигнете тази любов, която Бог предписва. Почерпете от Него, защото само Бог е извор на истинската любов; нашата идва от Него.

3.2. Подчинение. Важен белег на вярата е изпълнението на Божиите заповеди. То е свързано не само с любовта ни към Бога, но е доказателство за вярата ни. **"По това познаваме, че обичаме Божиите чедра, когато обичаме Бога и изпълняваме Неговите заповеди, защото това е любов към Бога: да пазим Неговите заповеди; а заповедите Му не са тежки."** Този втори белег на вярата дава на любовта нравствена същност. Ние живеем във време, в което има много малко табути, малко забрани. Важно е да обичаш. Там, където има любов, се прощава всичко. Поради тези мнения любовта губи нравственото си съдържание. Не бива да се хващаме в капана на противопоставянето на любовта и подчинението. Това не са различни неща, а е едно и също. Ние обичаме Бога повече от всичко. Бог е най-важният за нас, защото е направил всичко за нас и е пожертвал Единородния Си Син на кръста на Голгота, за да можем да имаме достъп до Небесното царство, за да сме част от Спасението. Затова, заради голямата Му любов и грижа към нас, ние искаме да направим поне малкото, което зависи от нас, да бъдем светлина в този свят. Да обичаш Бога не означава да изразяваш симпатии към Него, а да си Му верен. Всъщност, обаче, заповедите на Бога не са обременяващи. Конфликтът дали да изпълняваме заповедите на Бога, или не, изхожда от гледната точка, че е много трудно да се изпълнят повелите на Бога. Това обаче съвсем не е така. Някой беше казал, че заповедите на Бога са толкова обременяващи, колкото са крилата за птицата. Наистина те, крилата, са там и стърчат, но само благодарение на тях птицата може да лети. Сам Исус ни казва (Мат. 11, 30): **"Моето иго е благо, моето бреме е леко."** Ако обичаме Бога истински, няма да искаме да Го нараним по какъвто и да било начин и ще вършим Неговата воля във всеки момент от живота си. Ако имате истинска любов в живота си, ще вършите Божията воля и ще изпълнявате заповедите Му.

3.3. Победата. Това е третият белег за присъствието на истинска вяра в живота на християнина. Това е посланието, което намираме и в следващите стихове: **"Защото всичко, което е родено от Бога, побеждава света; и тази победа, която е победила света, е спечелила нашата вяра."** Всеки, който е роден от Бога, е победил света. Ние вярваме в Бога и сме спасени. Родили сме се за нов живот и това означава, че няма от какво да се страхуваме. Бог е победил света, Бог е Този, който държи победата в ръката Си. **"И кой побеждава света, ако не е този, който вярва, че Исус е Божият Син?"** Вярвате ли, че Бог ви е спасил? Вярвате ли, че Исус Христос е Божият син? Тогава вие вече сте победители. Тук не пише, че ще станем победители, а че побеждаваме света. Тоест, тази победа се извършва в момента. Ние сме призовани за победоносен християнски живот. Белегът на истинската вяра е победоносен живот. Но забележете, не ние сме тези, които побеждават, а Исус Христос. Ударението е върху новородението и променения живот. Не нашите усилия носят победата, а предаването на живота ни в ръцете на Бога и ежедневно ходене с Исус. Това е третото, което трябва да е видно в живота ви, ако истински вярвате в Исус - победоносна вяра. Ние сме победители чрез Исус Христос. Ако това не е видно в живота ви, променете нещо. Хората около вас трябва да виждат, че сте победители, защото всички ние носим името на Христос.

4. Заключение. Бог ни е спасил и това е същността на нашата вяра. Ние сме спасени чрез делото на Исус Христос на кръста. Той ни е потърсил и предложил спасението. Ние сме спасени по благодат, чрез Неговата жертва. В живота ни трябва да е видна вярата ни със своите белези: любов, покорство на Божията воля и победоносен живот. Живейте с Бога и не Го изпускайте от поглед. Бъдете светлината на света. Амин